

[Erlendsson]

hvervspolitikken uden for denne sal, hvilke kræfter det gælder om at styrke, og hvilke kræfter det gælder om at modarbejde. Der er ingen, der er i tvivl om, at det giver ingen løsning på vores problemer, om man indfører tvungen overskudsafgivelse fra virksomheder, der netop skulle bruge deres overskud til at styrke virksomhederne med og derved højne produktionen og sætte flere beskæftigede i gang. Ved at indføre ØD opnår man det stik modsatte, og derfor møder man da også en meget stor modstand imod dette i befolkningen. Der kan ikke skaffes flertal herfor. Der kan måske skaffes flertal for en begyndelse, som man kalder noget andet, men så vil man i løbet af nogle år – det kender vi fra andre områder – indføre det ganske snigende. Det har jo altid været socialdemokratiets politik, at det, man ikke kan indføre ved et snuptag, det indfører man pø om pø, eller som det gode danske ord siger: sukssomsive.

På helt klare erhvervspolitiske områder, hvor problemerne ligger ganske simple og tydelige for dagen, har socialdemokratiet også svigtet, og den socialdemokratiske venstre-regering har også svigtet. Jeg tænker på det område, der hedder Danmarks fiskeripolitik. Ja bevares, hvis man opfatter fiskeripolitikken som havende det mål, at man skal afskaffe fiskerierhvervet, så har det været ganske konsekvent. Regeringens forslag om, som det hedder, lov om midlertidig statsstøtte til fiskerfartøjers ophør med deltagelse i dansk erhvervsfiskeri har fået en enorm succes. Der har været masser af ansøgninger om at få del i de penge, som skal føre til fiskerfartøjers ophør med deltagelse i dansk erhvervsfiskeri.

Det er ikke så mærkeligt, for den fiskeripolitik – eller rettere sagt mangel på fiskeripolitik – som regeringen har ført, har bl. a. ført til det sørgelige resultat, som vi i dag har hørt i TV-Avisen – undskyld: i pressens radioavis, hedder det vist – at Kommissionen i EF har afslået at føre sagen om sperlingkasen for EF-domstolen. Det er jo et nydeligt resultat.

Så tidligt som i februar 1977 foreslog vi i markedsudvalget, at regeringen skulle anlægge sag mod England for dens fuldstændige tilsidesættelse af de principper, som man havde tilsluttet sig ved at gå ind i EF, og som findes i Romtraktaten. Det var der ingen lydhørhed for, og hver gang vi lukkede

munden op, så talte man mere og mere om dansk kanonbådskrig mod England og forsøgte andre former for latterliggørelse. Da vi den 22. maj sidste år gentog vores krav, som vi i øvrigt har rejst gang på gang senere, også i markedsudvalget, da var der ingen tilslutning. Da vi den 5. oktober sidste år fremsatte forslag om motiveret dagsorden, der havde følgende indhold – jeg citerer fra Folketings-tidende 1978-79 sp. 207:

»Folketinget pålægger regeringen omgående at indklage Storbritannien for EF-domstolen i anledning af Englands overgreb mod det danske fiskerierhverv«,

da stemte tinget det ned med alle stemmer imod fremskridtspartiet. Det gjorde man, fordi fiskeriministeren kom op og forklarede, at Erlendsson og fremskridtspartiet som sædvanlig ikke havde forstået et ord af det hele. Den hurtigste måde at gennemføre et sagsanlæg mod Storbritannien på – og det indrømmede regeringen, det skulle der til – var at lade Kommissionen overtage sagen, for så kunne der ikke gå 3 måneder, inden der kom gang i tingene. Ifølge artikel 170 kan der ikke gå mere end højst 3 måneder for en stat inden for EF-samarbejdet, som anlægger sag imod en anden stat. Men som vi har set, kan EF-Kommissionen trække en sådan sag ud i et år, og vi har stadig ingen løsning på dette problem. Vores fine, noble, intelligente, pæne Finn Gundelach er lunken i spørgsmålet. Han betragter sig som europæer. Han er svækket derved, at han sidder som dansker i Kommissionen. Han mener ikke – sådan fortolker jeg det – at han kan bære kappen på begge skuldre, måske. Der har åbenbart været et flertal i Kommissionen for, at Kommissionen ikke skulle føre en sådan sag.

Men ingen kunne have forbudt regeringen at føre sagen. Regeringen havde alle kort på hånden, den havde støtte og sympati fra alle andre EF-lande, men den overlod til EF-Kommissionen at procedere en sag, som den var næsten 100 pct. sikker på at ville vinde og vinde så hurtigt, at danske fiskere ikke igen i år skal miste 600-700 mill. kr., fordi de ikke kan fiske sperling oppe ved den skotske kyst, som de har gjort inden for fiskeriets historiske tid.

I en situation, hvor et hovederhverv i Danmark, det tredjestørste eksporterhverv, er trængt helt ud i tovene, indtager man en så naiv og tåbelig holdning og prøver at forkla-